

BERETI GÁBOR

Virágok torkában élt a hó

Virágok torkában élt a hó
 Lehetett volna szebb májusunk
 Szirmok gyolcsáról hullt a szó
 Féltem elragadtatjuk magunk

Elmegyek mondtad ki hirtelen
 s összekapkodtad ruháidat
 Nyitott ajtód súgta meg nekem
 jobb lesz elhagynom lakásodat

És megtudtam azt is jeltelen
 hogy innen már nincsen visszaút
 Te és én szerelmünk tárgyaként

hevertünk szobádban szertesét
 Végül rendet raktam Ám az új
 világban már nem voltál jelen

Ha már nem

Ha már nem a szerelem
 állít célt eléd,
 lebegni fogsz,
 mint az alma lehámozott héja (,)
 Héja körül az üres,
 muslicaszínű pontok.
 Ha már nem ...,
 olyan leszel, mint ők,
 akik elveszítették egymást.
 S a föld ott áll (meg) majd előtted,
 ahogy ő, védtelen, –
 s meztelen, fehér húsa
 várni fogja a harapásokat.
 Hogy (vagy) félni fogsz-e, vagy sem,
 mindegy lesz.
 Elsodor a szél, (az idő),
 s a távolból a föld,
 mint egy csupasz alma,
 az életed, akkora lesz csak.
 Ha majd nem a szerelem,
 (állít emléket),
 csupán az emléke állít,
 (tűz) célt eléd,
 hogy *várd*,
 akár az ekék hasította föld (fénylő),
 : heges bőréen a villámok sújtotta
 füstölgő, fekete sebek,
 lehámozott tested húsában
 kivirágozzanak
 -znak (lilán), a harapások.